

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senát u složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Hostinským, advokátem, se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2007, č. j. OAM - 869/VL - 07 - P16 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2007, č. j. 32 Az 30/2007 - 24,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Jaroslavu Hostinskému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2006, č. j. OAM - 294/VL - 07 - 05 - 2006, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), s tím, že nebyly shledány důvody ani pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany dle téhož zákona. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žalovanému nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel především nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívající v tom, že soud rozhodnutí správního orgánu (s odkazem na přepjatý formalismus) nezrušil, ačkoliv neobsahovalo datum vydání, tedy nutnou náležitost dle § 69 odst. 1 správního řádu. Neuvedení data vydání rozhodnutí je dle stěžovatele jeho závažnou vadou. Dále je rozhodnutí nepřezkoumatelné a nemá oporu ve

spisech: stěžovatel v tomto směru poukazuje na konkrétní informace ze spisu doložené konkrétními případy prokazující chronické a závažné porušování lidských práv v Uzbekistánu z období jeho emigrace, přičemž Uzbekistán je řazen mezi problematické země jako např. Barma, či Severní Korea. Dále stěžovatel cituje řadu úryvků z těchto zpráv, které jeho tvrzení mají dokládat. Z těchto zpráv stěžovatel dovozuje, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud se s těmito zprávami vůbec nevypořádal. Pokud je dále v textu omylem uvedeno „žadatelka“ namísto „žadatel“, pak to podtrhuje formálnost azylového řízení. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K vlastním důvodům žádosti o azyl pak ze spisu vyplynulo, že z Uzbekistánu žadatel odjel, protože měl pracovní vízum, jel si přivydělat a získat finance na dluhy ve vlasti. Dále se cítil ohrožen protože je praktikující muslim, také četl modlitby. V Uzbekistánu se zhoršila politická situace, jsou zde pronásledováni muslimové, kteří jsou považováni za teroristy. Před odjezdem zatkli několik jeho příbuzných a známých. On sám byl od roku 2000 nebo 2001 třikrát až čtyřikrát vyslýchán policií, byl zde rovněž bit a bylo mu vyhrožováno.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (cit. judikatura dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.
- 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel spatřuje nesprávné posouzení právní otázky soudem v tom, že soud rozhodnutí správního orgánu nezrušil, ačkoliv neobsahovalo nutnou náležitost dle § 69 odst. 1 správního řádu - datum jeho vydání. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující: judikatura Nejvyššího správního soudu velmi zřetelně rozlišuje mezi vadami rozhodnutí, které by mohly mít vliv na práva účastníka řízení, a mezi vadami formálními. Otázce nesprávně uvedeného data rozhodnutí se věnoval např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 53/2004 - 7, který vyhodnotil, že „v žádném případě nelze tuto zjevnou nesprávnost pokládat za důvod vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného, když jinak je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozhodnutí žalovaného dostatečně specifikováno tak, že není zaměnitelné s rozhodnutím jiným“. Byť se v citovaném případě jednalo o situaci, kdy datum uvedeno bylo, avšak bylo uvedeno nesprávně (a v našem případě bylo uvedení data zcela opomenuto), je zjevné, že citovaný rozsudek shledává jako podstatné kritérium, zda je rozhodnutí s vadnými náležitostmi specifikováno natolik dostatečně, aby nebylo zaměnitelné s rozhodnutím jiným. Další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, potvrzuje, že i absence zákonem stanovené formální náležitosti nemá fatální důsledky vyvolávající nutnost zrušení rozhodnutí. V citovaném rozsudku bylo vysloveno, že „absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí.“ Ve spisovém materiálu se v daném případě přitom nachází rozhodnutí s vyznačením data jeho vydání. Totožné nahlížení soudu, jak bylo naznačeno výše, lze nalézt v řadě dalších rozhodnutí (např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48, apod.). Námitce tedy Nejvyšší správní soud s odkazem na svou konzistenční judikaturu nepřisvědčil.

Dále je podle kasační stížnosti rozhodnutí nepřezkoumatelné a nemá oporu ve spisech, když stěžovatel citacemi ze zpráv ve spise správního orgánu poukazuje na rozpor mezi zprávami ve spise a konečným rozhodnutím, a dovozuje, že v jeho případě byly dány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud se podle něj s těmito zprávami vůbec nevypořádal. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnost, že rozhodnutí nemá oporu ve spise (zde konkrétně tvrzený rozpor zpráv o zemi původu ze spisu a výsledného rozhodnutí, který je jádrem kasační stížnosti) v žalobě nebyl uplatněn. V žalobě u Krajského soudu v Hradci Králové stěžovatel uplatnil pouze tyto skutečnosti: rozhodnutí bez uvedení data je vadné; dále znovu zopakoval své azylové důvody (potíže v zemi původu z náboženských důvodů, výsledky na policii, nemožnost dovolat se pomoci u nezávislé instituce) s tím závěrem, že byl pronásledován a správní orgán to údajně nezpochybnil. Správní orgán v rozhodnutí pouze obecně hovořil o situaci

v zemi původu. Se situací v zemi původu se však podle stěžovatele řádně neseznámil. Dále ještě stěžovatel v žalobě uplatnil skutečnost, že v textu odůvodnění rozhodnutí je uvedeno „žadatelka“ namísto „žadatel“ a odmítl, že by jeho domněnky byly čistě subjektivní a irelevantní. Skutečnost, že existuje rozpor mezi zprávami o situaci v zemi původu (tedy podklady ve spise) a samotným výsledným rozhodnutím stěžovatel u krajského soudu neuplatnil. (Ve vztahu k podkladům pro rozhodnutí vůbec uvedl v žalobě pouze jedinou neurčitou větu o nedostatečnosti seznámení správního orgánu se situací v zemi původu - bez bližší specifikace. Kromě toho, že žalobní námitka v této podobě byla nekonkrétní, nedostatečnost podkladů sama o sobě nebyla shledána, když správní orgán shromáždil celkem 10 poměrně rozsáhlých zpráv o zemi původu, což je ve srovnání s obvyklým průměrem podkladová situace spíše nadstandardní.) S obsahem zpráv se přitom podle protokolu ve spisovém materiálu správního orgánu stěžovatel odmítl seznámit, a nežádal ani jejich doplnění.) Tvrzení o rozporu mezi spisovým materiálem a rozhodnutím, které je jádrem kasační stížnosti, uvedl stěžovatel poprvé v kasační stížnosti. Citovaná část kasační argumentace tedy nebyla stěžovatelem uplatněna v řízení o žalobě. Takové námitky jsou pak nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a nemohou být věcně projednány.

Ačkoli žalobce se nedovolává ve vztahu ke svým azylovým důvodů nesprávného posouzení právní otázky, nýbrž pouze výše uvedené nepřezkoumatelnosti a rozporu rozhodnutí se spisy, nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud k vlastnímu azylovému důvodu dodává následující: Krajský soud při svém vyhodnocení věci mj. uvedl, že stěžovatel vyznával islám stejně jako většina obyvatel Uzbekistánu (cca 88%), nebyl členem žádné radikální (či ilegální) skupiny. Stěžovatel sám vypověděl, že v Uzbekistánu není zakázáno vyznávat islám a jemu osobně v praktikování víry nikdo nebránil. Centrem zájmu policie se nestal proto, že nemohl svobodně vyznávat svou víru, ale proto, aby policie vyloučila možnost jeho účasti v ilegální extremistické muslimské skupině. O pronásledování se navíc podle krajského soudu nejednalo pro nedostatek intenzity a opakovanosti takového jednání. Nutno uvést, že tento závěr je konzistentní s judikaturou NSS: např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, ve kterém bylo uvedeno následující: „Pro účely řízení o udělení azylu je však v každém takovém případě nutno pečlivě posuzovat, zda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí či orgánů státní moci dosáhly jednotlivě či ve svém souhrnu takové intenzity, aby je bylo možno považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. „Opatření působících psychický nátlak“ je přitom z hlediska vyžadované intenzity negativních reakcí okolí či orgánů státní moci nutno poměřovat dalšími, v citovaném ustanovení výslovně uvedenými azylově relevantními hrozbami, a sice „ohrožením života nebo svobody“. Újma hrozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak jistě nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii příkoří, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tato příkoří ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání života, berou jí životní perspektivu a vyvolávají v ní silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených příkoří musí být „objektivní“ v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity způsobeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52,

publikovaný pod č. 1066/2007 Sb. NSS). Závěr ministerstva i krajského soudu, že stěžovatelem tvrzené projevy jeho náboženského útisku nelze vyhodnotit jako relevantní pro přiznání mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, je podle Nejvyššího správního soudu správný. Stěžovatelovy problémy nelze pokládat za azylově relevantní, protože z nich nevyplývá, že by jeho obava mohla vzniknout na základě ryze náboženské diskriminace, tedy znemožnění svobodného náboženského projevu. Stěžovatel své náboženské vyznání - v zemi s 88 % muslimského obyvatelstva - praktikoval. Z výpovědi stěžovatele a obsahu žaloby i kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel byl kontaktován policií proto, že byly obavy z jeho účasti v ilegální extremistické náboženské skupině. Četnost kontaktů ze strany policie přitom byla relativně nízká (tři, nebo čtyři v průběhu čtyř let) a tyto nijak neovlivnily jeho běžný život. Pokud se jedná o stěžovatelem tvrzené fyzické napadání v průběhu výsledků na policii, k němuž mělo dojít, pak z výpovědi stěžovatele je zřejmé, že tyto, ať jednotlivě či ve svém souhrnu, nedosáhly takové intenzity, aby je bylo možno považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl k ochraně jeho zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Jaroslav Hostinský. V případě ustanovení advokáta platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Uvedený advokát podal dne 10. 4. 2008 vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V tomto vyúčtování požadoval odměnu za 2 úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení a za doplnění kasační stížnosti. Ustanovený advokát je plátcem DPH. Spolu s režijním paušálem po 300 Kč na 1 úkon právní služby tak uplatňuje celkovou částku ve výši 5712 Kč. Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v citovaném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Ustanovený advokát však neuvádí, že by se uskutečnila první rada se stěžovatelem, která je podmínkou přiznání odměny za uvedený úkon. Podání písemného doplnění kasační stížnosti pak je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Ustanovenému advokátu tak byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby, což spolu s náhradou hotových výdajů v částce 300

Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a s připočtením DPH činí celkem částku 2856 Kč, která byla ustanovenému advokátovi přiznána.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu